

Slovenska
filharmonija

Sezona
2025|26

Brez zavor

SMS 6

Same
mogočne
skladbe

28. in 29. maj 2026 ob 19.30
Cankarjev dom, Gallusova dvorana

Brez zavor

Orkester Slovenske filharmonije

Duncan Ward
dirigent

Jean-Guihen Queyras
violončelo

Ana Dolžan
koncertna mojstrica

ARS

Koncert snema in neposredno prenaša
program Ars – 3. program Radia Slovenija.

Primož Ramovš (1921–1999)

Sinfonietta

Allegro

Moderato

Vivace

Allegro molto e con brio

Antonín Dvořák (1841–1904) Koncert za violončelo in orkester v h-molu,
op. 104

Allegro

Adagio, ma non troppo

Finale: Allegro moderato – Andante – Allegro vivo

William Walton (1902–1983)

Simfonija št. 1 v b-molu

Allegro assai

Scherzo: Presto, con malizia

Andante con malinconia

Maestoso – Allegro, brioso ed ardentemente

Primož Ramovš velja za enega ključnih slovenskih skladateljev 20. stoletja, ki so s svojim opusom odločilno prispevali k prehodu iz tradicionalnih kompozicijskih izhodišč v sodobno glasbeno mišljenje. Kot najmlajši in hkrati zadnji učenec Slavka Osterca je vstopil v krog slovenske glasbene avantgarde tridesetih let, kjer je pod vplivom Osterčevega strogega, antiromantičnega nazora osvojil temeljna načela oblikovne discipline, atonalnega mišljenja in ustvarjalne neodvisnosti. Druga svetovna vojna je pomembno zaznamovala začetek njegove umetniške poti. Namesto načrtovanega nadaljevanja študija v Pragi ga je splet okoliščin vodil v Italijo, najprej na poletni tečaj v Sieni k Vitu Frazziju, nato pa v Rim, kjer je med letoma 1941 in 1943 študiral pri Alfredu Caselli. Casella, racionalistično usmerjen neoklasicist, je Ramovšu posredoval temeljito znanje kompozicijske tehnike in ga usmeril k jasnosti forme ter preglednosti glasbenega stavka.

Prvo ustvarjalno obdobje, ki traja približno do začetka petdesetih let, tako zaznamuje neoklasicistična usmeritev: ne kot posnemanje zgodovinskih vzorcev, temveč predvsem kot izhodišče za organizacijo glasbenega materiala. Ramovševa dela iz tega časa odlikujejo jasna formalna zasnova, izrazita ritmična energija, kontrastnost in vse večji poudarek na zvočni barvi. Tonalnost je še prisotna, vendar že razrahljana in pogosto nadomeščena z linearnim mišljenjem ter intervalnimi odnosi. Prav v tem kontekstu je nastala **Sinfonietta** (1951), skladba, ki predstavlja vrh in hkrati zaključek njegovega zgodnjega ustvarjalnega obdobja.

Že sam naslov – »mala simfonija« – nakazuje temeljno dvojnost dela: na eni strani spoštovanje tradicije, na drugi pa njeno zgoščanje,

kondenzacijo in stilno preobrazbo. Skladba sicer izhaja iz (neo)klasicističnih formalnih modelov, vendar jih Ramovš obravnava svobodno in skozi lastno modernistično zvočno logiko. Tradicionalne oblike, kot so sonatni stavek, pastorala, scherzo in sonatni rondo, niso več nosilke jasnega tematskega razvoja, temveč predvsem okvir za raziskovanje ritma, zvočne barve in teksture. Namesto linearnega melodičnega in tematskega razvoja skladatelj glasbeni tok oblikuje s plastenjem ritmičnih in melodičnih gostot, pri čemer ključno vlogo prevzame kontrast – ne le dinamični, temveč tudi kontrast med statičnimi, skoraj pastoralnimi zvočnimi polji in gosto, kromatično nasičeno zvočnostjo, ki se mestoma približa atonalnosti. Delo zato učinkuje kot niz kontrastnih zvočnih prizorov, v katerih vse pomembnejšo izrazno funkcijo prevzemajo barva, register in dinamika.

Za celotno skladbo je značilna izrazita zvočna koncentracija. Melodične ideje so pogosto fragmentirane v kratke motivične celice, ki potujejo med instrumentalnimi skupinami in se postopoma preoblikujejo v nove zvočne kombinacije. Tudi lirični odseki nikoli ne preidejo v tradicionalno spevnost, saj jih Ramovš nenehno razkraja s spremembami instrumentacije, registra in ritmične strukture. Posebej izrazita je ritmična dimenzija dela: glasbeni tok je motoričen in nemiren, skladatelj pa uporablja asimetrične metrume ter stilizirane folklorne prvine, ki jih ne povzema neposredno, temveč jih preoblikuje v sodoben modernistični izraz.

Prav sinteza tradicionalnih oblik in modernistične zvočnosti uvršča *Sinfonietto* med prelomna dela Ramovševega opusa; obenem skladba še danes ostaja ena njegovih najpogostejše izvajanih kompozicij. V njej se

razkriva skladatelj, ki še verjame v formo, a jo razume kot gibljivo, odprto in zvočno neomejeno strukturo.

Antonín Leopold Dvořák je bil že ob koncu svojega življenja priznan kot eden največjih skladateljev svojega časa, njegova glasba pa še danes ostaja nepogrešljiv del koncertnega repertoarja. Poslušalce še vedno prevzema s svojo neposredno izraznostjo, melodičnim bogastvom in izjemno čustveno globino: v istem delu zna prehajati od najintimnejše bolečine do silovitega, skoraj slavnostnega zanosa. Njegov umetniški pomen pa dopolnjuje življenjska pot »samorastnika«, ki se je s talentom, vztrajnostjo in neomejeno predanostjo iz skromnih razmer povzpел med najvidnejše glasbenike svojega časa.

A Dvořákova skladateljska pot še zdaleč ni bila lahka ali samoumevna. Rodil se je v skromnem okolju, v katerem mu je bila sprva namenjena povsem drugačna življenjska pot: nadaljevanje družinske tradicije mesarja in gostilničarja. Kljub temu je že zgodaj pokazal izrazit glasbeni talent, ki ga je postopoma odpeljal stran od družinske obrti in v svet profesionalne glasbe. Njegova mladostna leta so zaznamovali finančna negotovost, vztrajen boj za priznanje in tudi izrazita samokritičnost, zaradi katere je številna zgodnja dela uničil. Odločilno prelomnico je pomenila državna štipendija za nadarjene, a socialno ogrožene umetnike, ki jo je prejemal kar pet let zapored. Med člani komisije za podeljevanje štipendije je bil tudi Johannes Brahms, ki je v njem prepoznal izjemen talent ter ga priporočil uglednemu založniku Fritzu Simrocku. To sodelovanje je Dvořáku odprlo vrata v evropski glasbeni svet in mu prineslo mednarodno prepoznavnost, pozneje pa ga je

vodilo tudi v Združene države Amerike, kjer je kot direktor Nacionalnega konservatorija za glasbo v New Yorku preživel približno dve leti in pol.

Ameriško obdobje pomeni enega ključnih vrhuncev Dvořákovskega ustvarjanja. Srečanje z novim kulturnim okoljem je njegovo glasbo obogatilo z novimi zvočnimi spodbudami, ki jih ni prevzemal neposredno, temveč jih je ustvarjalno preoblikoval v lasten glasbeni jezik. V tem času so nastala njegova najbolj znana dela, med njimi *Simfonija št. 9, »Iz novega sveta«*; *Godalni kvartet št. 12, »Ameriški«* ter *Koncert za violončelo*, ki še danes velja za enega od vrhuncev romantične koncertantne literature.

Koncert za violončelo v h-molu, op. 104 je Dvořák ustvaril v zadnjem letu svojega bivanja v Združenih državah Amerike (1894–1895). Nastajal je v času izrazite čustvene razpetosti: skladatelj je pogrešal domovino in družino, obenem pa čutil vse večjo utrujenost od ameriškega okolja. Pomembno vsebinsko razsežnost mu daje tudi njegova ljubezenska zgodba iz mladosti, v kateri je zaznati določene vzporednice z usodami skladateljev, kot sta Joseph Haydn in Wolfgang Amadeus Mozart. V mladih letih se je Dvořák zaljubil v igralko Josefino Čermáková; čeprav se je pozneje poročil z njeno mlajšo sestro Anno, sta z Josefino vse življenje ohranila tesno prijateljsko vez. Prav med nastajanjem koncerta je prejel novice o njenem slabem zdravstvenem stanju, kar je globoko zaznamovalo izrazno podobo dela. V drugem stavku se tako pojavi citat iz samospeva *Lasst mich allein (Pustite me samega)*, ki ga je Josefina posebej cenila. Kmalu po skladateljevi vrnitvi v domovino je Josefina umrla, kar je Dvořáka spodbudilo, da se je znova vrnil k zaključku koncerta. Tik pred končno kodo je dodal novo,

izjemno zadržano epizodo z istim citatom – kot subtilen glasbeni poklon in spomenik.

Formalno je koncert zasnovan v treh stavkih. Prvi stavek (*Allegro*) odpira obsežna orkestrska ekspozicija, v kateri se predstavita obe glavni temi: prva bolj dramatična, druga izrazito lirična in skoraj vokalna. Razvojni del je izjemno bogat in motivično razvejan, orkester pa ne deluje zgolj kot spremljava, temveč kot enakovreden partner solistu. Drugi stavek (*Adagio, ma non troppo*) je jedro celotnega dela in ena najglobljih izpovedi Dvořákovega opusa. Umirjena zvočna slika, zadržana orkestracija in nežna kantilena solista ustvarjajo občutek introspektivne meditacije. Tretji stavek (*Finale: Allegro moderato – Andante – Allegro vivo*) je živahen plesni rondo. Uvodna tema ima ljudski značaj, a se ne razvije v virtuosno razkazovanje, temveč v postopno zgoščevanje glasbenega tkiva. Stavek je tudi izraz skladateljevega pričakovanja vrnitve v domovino: melanholija prejšnjih delov se umika razbremenjenemu optimizmu. Toplemu dialogu violine in violončela v svetlem B-duru sledi ponovljen citat iz pesmi *Lasst mich allein* – tokrat v duru – ter subtilni odmevi tem prvega stavka. Stopnjevan orkestrski crescendo vodi skladbo do mogočnih in udarnih sklepnih akordov.

Prav sklepni del zadnjega stavka je bil predmet nesoglasja med skladateljem in violončelistom Hanušem Wihanom, ki mu je skladba posvečena. Wihan je menil, da je izvorni zaključek preveč zadržan in premalo učinkovit, zato je predlagal dodajanje virtuosne kadence, s katero bi solist lahko izraziteje pokazal tehnično briljanco. Antonín Dvořák je predlog odločno zavrnil in v pismu založniku poudaril, da mora delo ostati nespremenjeno, brez kakršnihkoli dodatkov. Zaključek je razumel

kot postopno umirjanje – »izdih« glasbe, v katerem se solistični part postopoma umakne v tišino, orkester pa sklene delo z energičnim, dramatičnim izbruhom. Prav ta kontrast med intimnim izzvenejanjem in sklepnim orkestrskim vrhuncem je zanj predstavljal bistveno izrazno logiko, ki je ni želel žrtvovati zaradi zunanjega učinka.

Ob Benjaminu Brittnu in Michaelu Tippettu sodi **William Walton** med najpomembnejše britanske skladatelje prve polovice 20. stoletja. Rodil se je v industrijskem mestu Oldham v glasbeno dejavnem, vendar socialno skromnem okolju. Njegov oče je bil cerkveni organist in glasbeni pedagog, mati pa pevka, zato je bil stik z glasbo samoumeven del družinskega vsakdana. Walton se je kmalu izkazal predvsem kot nadarjen pevec, kar je odločilno zaznamovalo njegovo nadaljnjo pot. Pri desetih letih je bil sprejet na ugledno zborovsko šolo Christ Church v Oxfordu, kjer je pridobil trdne glasbene temelje. Že v tem obdobju se je začel posvečati tudi skladanju. Njegov talent so prepoznali vidni predstavniki angleškega glasbenega življenja in pri šestnajstih letih je Walton postal študent Univerze v Oxfordu, s čimer se je uvrstil med najmlajše študente svojega časa. Čeprav je na glasbenem področju izkazoval izjemne sposobnosti, pa študija ni zaključil, saj se je vse bolj posvečal lastnemu ustvarjanju.

Po odhodu iz Oxforda se je Walton preselil v London, kjer ga je pod svoje okrilje sprejela vplivna umetniška družina Sitwell. Tu je vstopil v živahno kulturno okolje, ki mu je omogočilo neposreden stik z vodilnimi umetniki svojega časa, kot so Igor Stravinski, George Gershwin, Ferruccio Busoni, T. S. Eliot in Ernest Ansermet. Sitwellovi so ga uvedli v raznolik umetniški svet:

popeljali so ga na predstave Djagilevih Ballets Russes, v stik z jazzom in na koncerte sodobne glasbe, odločilno pa ga je zaznamovalo potovanje v Italijo. V tem obdobju so nastala njegova prva pomembnejša dela, med njimi »entertainment« *Façade* (1922–23), ki ga je ustvaril v sodelovanju s pesnico Edith Sitwell. Ritmizirano deklamacijo, pogosto izvedeno skozi megafon, spremlja komorna glasba, ki združuje izrazito ritmično energijo, vplive jazza, ironično distanco in prefinjen občutek za zvočno barvo. Delo je ob prvih izvedbah pri občinstvu vzbujalo precejšnje nasprotovanje in zmedo, danes pa velja za enega ključnih dosežkov britanske glasbene avantgarde dvajsetih let.

Simfonijo št. 1 v b-molu je Walton ustvarjal med letoma 1932 in 1935 v dolgotrajnem in večkrat prekinjenem procesu, ki ga je zaznamovala tudi osebna kriza. Kot skladatelj, znan po premišljenem in počasnem ustvarjanju, je napredoval le postopoma: prva dva stavka je dokončal do začetka leta 1933, počasni stavek pa sredi istega leta. Nato je delo zastalo – deloma zaradi dolgotrajne ustvarjalne blokade, ki jo raziskovalci pogosto povezujejo z razpadom njegove šestletne zveze z nemško baronico Immo von Doernberg, deloma pa zaradi njegovega začasnega odmika k pisanju glasbe za film *Escape Me Never*, ki ga je pritegnilo predvsem kot finančno izjemno donosna priložnost.

Čeprav simfonija ni nastajala po naročilu, se je Walton znašel pod izrazitim časovnim pritiskom: premiero skladbe je že vnaprej obljubil dirigentu Hamiltonu Hartyju in Londonskemu simfoničnemu orkestru, ki sta izvedbo že dve leti zapored napovedovala v svojih koncertnih programih. Leta 1934 je Walton tako privolil v izvedbo treh dokončanih stavkov, po večmesečnem premoru

pa se je vrnil k simfoniji in leta 1935 dokončal še finale. Celotna simfonija je bila premierno izvedena novembra 1935 in je doživela izjemen uspeh – časnik *News Chronicle* je poročal, da je bil »aplavz na koncu izjemen, in ko je gospod Walton, suh, sramežljiv mlad človek, stopil na oder, so ga neprekinjeno slavili pet minut«.

Štiristavčno simfonijo zaznamujeta izrazita dramatičnost in zvočna intenzivnost, ki se mestoma prepletata z mehkejšimi, skoraj melanholičnimi odseki. Prvi stavek (*Allegro assai*) se iz zadržanega, napetega začetka razvije v silovit glasbeni tok, prežet z ostinatnimi ritmi, ostrimi disonancami in nenehnim stopnjevanjem napetosti. Sledi *Scherzo (Presto, con malizia)*, ki z neenakomernimi metri, sunkovitimi poudarki in fragmentiranimi motivi ustvarja ostro, skoraj jedko zvočno podobo brez pravega razbremenilnega trenutka. Počasni tretji stavek (*Andante con malinconia*) predstavlja čustveno jedro simfonije: iz preprostih, melanholičnih tem se razvije v intenziven vrhunec, nato pa se umiri v zadržan, introspektiven zaključek. Finale (*Maestoso – Allegro, brioso ed ardentemente*) prinaša preobrat v svetlejši B-dur in deluje kot razrešitev predhodne napetosti: slovesni uvod se razširi v energično glasbeno dogajanje z vključeno fugo in se sklene v mogočni, skoraj triumfalni kodi.

Urška Rihtaršič

VIP 5

Vokalno-
instrumentalni
program

Slovenska
filharmonija

Foto: Jasenko Rasol

5. junij 2026
ob 19.30

Tomislav
Fačini

Slovenska filharmonija
Dvorana Marjana Kozine

Mediteranska melanholija

Zbor Hrvatske radiotelevizije

Tomislav Fačini dirigent

Pavao Mašić orgle

Marta Meštrović oboa

Vedran Kocelj, Ivan Medi trobenta

**Hrvoje Sekovanić, Krunoslav Benko,
Francesco Mazzoleni** tolkala

Pärt | Bergamo | Kuljerić | Paráč

Hvala, ker nas podpirate.

Erazem Žganjar
flavtist

 Zavod
Vse bo v redu

 europlakat

DELO

MØBILIZE
FINANCIAL SERVICES

HITRADIO
center

SiolNET.

in2

COMTRADE
SYSTEM INTEGRATION

 GENEPLANET

mladi-upi.si

Duncan Ward

Foto: Holger Talinski

Duncan Ward od leta 2021 zaseda mesto glavnega dirigenta Južnonizozemske filharmonije, ki mu je pred kratkim podaljšala mandat vse do sezone 2027/28. Redno sodeluje tudi z drugimi nizozemskimi orkestri, v letošnji sezoni pa je prvič stopil pred simfonična orkestra Zahodnonemškega radia iz Kölna in Severnonemškega radia iz Hannovra ter Filharmonični orkester iz Osake, debitiral v Frankfurtski operi ter vnovič dirigiral Simfoničnemu orkestru Bavarskega radia, Luzernskemu simfoničnemu orkestru in Orkestru Glasbenega kolegija iz Winterthurja.

V zadnjih dveh koncertnih sezonah je debitiral še s Simfoničnim orkestrom Berlinskega radia ter sodeloval z Londonskim simfoničnim orkestrom,

Simfoničnim orkestrom Finskega radia, Orkestrom Gürzenich iz Kölna, Filharmoničnim orkestrom iz Luksemburga in Nemško komorno filharmonijo iz Bremna.

Redno se udeležuje tudi na opernem področju. Leta 2022 je z Mozartovo *Čarobno piščaljo* debitiral v Metropolitanski operi ter leta 2025 v Lyonski operi vodil izvedbo *Così fan tutte*. Poleg tega je v najpomembnejših evropskih opernih hišah izvedel več oper Benjamina Brittna, med drugim *Sen kresne noči* v Züriški operi, *Obrat vijaka* v Angleški nacionalni operi, *Smrt v Benetkah* v Državni operi iz Stuttgarta in *Petra Grimesa* v Kölnski operi.

Obenem se navdušuje tudi nad glasbo starejših obdobij in sodobno ustvarjalnostjo, zato pogosto sodeluje z ansambli, kot sta orkestra Les Siècles in Balthasar Neumann ter zasedbi Ensemble Modern in Ensemble intercontemporain. Poleg tega je že nastopil tudi na Londonskem jazz festivalu z Abelom Selaocoejem in z Londonskim simfoničnim orkestrom v galeriji Tate Modern izvajal skladbo *Skupine* Karlheinz Stockhausna.

Predano se posveča delovanju več dobrodelnih organizacij, med drugim fundaciji WAM, ki jo je pomagal soustanoviti že v najstniških letih, in južnoafriški neprofitni organizaciji MIAGI. Je tudi eden od pokroviteljev organizacije Young Sounds iz Velike Britanije.

Jean-Guihen Queyras

Foto: Marco Borggreve

Mednarodno priznani violončelist **Jean-Guihen Queyras** slovi kot izjemen solist in izvrsten komorni glasbenik.

Kot rezidenčni umetnik je sodeloval s Concertgebouwom, Festivalom v Aix-en-Provenceu, dvoranama TivoliVredenburg (Utrecht) in De Bijloke (Gent) ter Filharmoničnim orkestrom iz Strasbourga. Poleg tega je že nastopil s Freiburškim baročnim orkestrom, Akademijo za staro glasbo iz Berlina, Filadelfijskim orkestrom, Simfoničnim orkestrom Bavarskega radia, Mahlerjevim komornim orkestrom, Pariškim orkestrom, Orkestrom Residentie iz Haaga, Londonskim simfoničnim orkestrom, Orkestrom Gewandhausu iz Lepiziga

in Orkestrom Tonhalle iz Züricha ter igral pod taktirko dirigentov, kot so Iván Fischer, Philippe Herreweghe, Yannick Nézet-Séguin, François-Xavier Roth, sir John Eliot Gardiner in sir Roger Norrington.

V sezoni 2025/26 bo pod vodstvom Dime Slobodeniouka, Andrisa Poge, Juraja Valčuhe, Karine Canellakis, Aziza Šohakimova in Christiana Reifa nastopil z Bostonskim simfoničnim orkestrom, Filharmoničnim orkestrom BBC, Orkestrom Koncertne hiše Berlin, Metropolitanskim orkestrom iz Montreala, Komorno akademijo Potsdam in Filharmoničnim orkestrom iz Tampereja. Poleg tega bo gostoval v Pragi, Luksemburgu, Parizu, New Yorku in Filadelfiji ter na Japonskem, v Južini Koreji in na Tajvanu.

Kot komorni glasbenik najpogosteje nastopa v triu z Isabelle Faust in Aleksandrom Melnikovom ter v duu z Alexandrom Tharaudom, poleg tega je ustanovni član Kvarteta Arcanto.

Snema izključno za založbo Harmonia mundi. Njegova diskografija obsega posnetke koncertov za violončelo Edwarda Elgarja, Antonína Dvořáka, Carla Philippa Emanuela Bacha, Antonína Krafta, Philippa Schoellerja in Gilberta Amyja, tri zgoščenke z deli Roberta Schumanna ter suite za violončelo Johanna Sebastiana Bacha.

Jean-Guihen Queyras je tudi profesor na Visoki šoli za glasbo v Freiburgu in umetniški vodja Glasbenega festivala v Haute-Provenceu.

Igra na violončelo »Kaiser« Stradivarius, izdelan leta 1707 v Cremoni, ki mu ga je posodilo podjetje Canimex Inc. iz Drummondvilla.

Junij 2026

VIP 5

Meditranska melanholija

5. junij 2026 ob 19.30

Slovenska filharmonija, Dvorana Marjana Kozine

Zbor Hrvaške radiotelevizije

Tomislav Faćini *dirigent*

Pavao Mašić *orgle*

Marta Meštrović *oboa*

Vedran Kocelj, Ivan Medi *trubenta*

Hrvoje Sekovanić, Krunoslav Benko,

Francesco Mazzoleni *tolkala*

Spored: **Pärt, Bergamo, Kuljerić, Parać**

FKK 6

Za mlade, 2. del

11. in 12. junij 2026 ob 19.30

Cankarjev dom, Gallusova dvorana

Orkester Slovenske filharmonije

Kahi Solomnišvili *dirigent*

Patricija Avšič *violina*

Spored:

Pavle Merku: Concertino za mali orkester

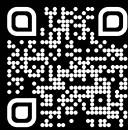
Jean Sibelius: Koncert za violino in orkester
v d-molu, op. 47

Ludwig van Beethoven: Simfonija št. 7 v A-duru,
op. 92

Slovenska
filharmonija

Vpis abonmajev 26|27 *Barvito*

T 01 24 10 810

E info@filharmonija.si

www.filharmonija.si

 triglav

generalni
pokrovitelj

Možnost spletnega nakupa!

Slovenska
filharmonija

www.filharmonija.si

Slovenska filharmonija
Orkester Slovenske filharmonije
Zbor Slovenske filharmonije

Kongresni trg 10
1000 Ljubljana
T +386 1 2410 800
E info@filharmonija.si
www.filharmonija.si

Ustanoviteljica Slovenske filharmonije je
Vlada Republike Slovenije. Dejavnost Slovenske
filharmonije financira Ministrstvo za kulturo.

generalni pokrovitelj
koncertne sezone 2025/26

Pokrovitelja in donatorja azijskega gostovanja:

generalna pokroviteljica
azijskega gostovanja

Pokrovitelj:

Donatorja:

Partner:

Medijski pokrovitelji:

Sio1NET.

Koncertni list Slovenske filharmonije

Same mogočne skladbe – SMS 6

Izdala: Slovenska filharmonija

Direktor Slovenske filharmonije: Nejc Avbelj

Avtorica spremne besede: Urška Rihtaršič

Jezikovni pregled: Ana Kodelja

Oblikovanje: Arih Dinamik, d. o. o.

Prelom: Vlado Trifkovič

Ljubljana, maj 2026

Če želite prejemati redna e-obvestila
o programu Slovenske filharmonije,
sporočite svoj e-naslov na
info@filharmonija.si.

Slovenska filharmonija –
Academia philharmonicorum

@slofilharmonija

Redakcija koncertnega lista je bila končana
25. maja 2026.

ISSN 2350-5117